

[Christiani.]

været Hensigten at prøve at holde Kursen paa et bestemt Punkt eller indenfor bestemte Grænser.“

Der er nogle, der mener, at man ikke kan købe Import eller betale Renter af udenlandske Laan med mindre Kroner uden større Vanskeligheder, men dette er jo galt. Import betales med Eksport, og udenlandsk Gæld forrentes med Overskud af Eksport, og det er jo klart, at det er saa meget lettere at skabe dette Overskud, hvis man arbejder paa en lille indre Betalingsenhed, end hvis man arbejder paa en stor.

Saa er der endelig nogle, der vil sige: Ja, det kan være meget godt med den Udligning, den Prisstigning, der her kan finde Sted for Eksportvarer ved et eventuelt Kronefald, og vi kan godt se, at ad den Vej vilde disse forhaabentlig forbigaaende Vanskeligheder løses paa den nemmeste og blideste Maade for alle, selv for Kapitalisterne, for en Kapitalist kan jo da ikke forlange, at han skal have de samme Renter under de nuværende lave Priser for dermed at kunne købe den dobbelte Varemængde — det, det her kommer an paa, er altsaa, at ingen i Virkeligheden har Grund til at beklage sig —, men naar en saadan *à jour*-Føring af Prisniveauet gennem et Fald i Mønten skulde have den omtalte Virkning, kan man jo henvise til, at det ventede England ogsaa, da det lod Pundet falde, men det blev i høj Grad skuffet, der skete ikke en tilsvarende Stigning af deres Eksportpriser. Det er rigtigt, det skete der ikke. Englænderne blev i saa Henseende skuffet, og hvorfor blev de det? De blev det simpelt hen, fordi England er en saa overordentlig vigtig Faktor paa det internationale økonomiske Marked, at da England sænkede sit Pund og dermed Prisen paa sine Varer, maalt i international Guldverdi, da maatte Guldlandene følge med og samtidig reducere deres Priser. Derfra hidrører det meget store Fald i Varepriserne i Guldlandene eller den stærke Stigning af Guldprisen. Denne stærke Stigning gjorde i Virkeligheden Pundets Forladne Guldverdien illusorisk.

Vil nu noget saadant ikke ogsaa ske for vort Vedkommende, hvis vor Krone falder i Verdi? Det tror jeg ikke. Jeg henviser til Forholdene i 1924, og jeg henviser til, at vi i denne Forbindelse kun er

et lille Land. Den Omstændighed, at vor Krone er lidt højere eller lidt lavere, er et rent og skært indre Anliggende; det kommer aldeles ikke andre ved og vil aldeles ikke berøre det internationale Marked. Det er en frivillig Sag, der ene og alene kan paralleliseres med det Forhold, som vi ønsker en lidt højere eller lidt lavere Løn.

Hermed skal jeg tillade mig at forlade dette Emne, som jo er et af dem, der griber dybest ind i vore Forhold, og som ogsaa er et af dem, der interesserer mig mest, og saa skal jeg gaa over til et Par andre Forhold, som maaske kan synes lidt fjerntliggende, men som jeg alligevel interesserer mig en Del for, og som jeg gerne vil have Lov at lægge op til det høje Ministeriums velvillige Overvejelse.

Det ene er en lille Henvendelse, som i Gaar er rettet til mig. Jeg er ikke sakyndig paa det paagældende Omraade, men Henvendelsen er rettet til mig fra en Mand, som jeg vil kalde en god Mand, en Mand, som maaske ikke er saa kendt her paa Ting, som han er kendt i Vesterbros fattige Kvarterer, det er Kommune læge Dr. Kjer-Petersen. Han sagde til mig: Kan De dog ikke en Gang sige i den danske Rigsdag, at Børnene dør mellem Hænderne paa os. Der er en Lov af Juni 1919, som siger, at det er Regeringen tilladt at bidrage indtil 50 pCt. til Børneforsorgen, men der benyttes kun 28 pCt., og alle de Institutioner, der støtter sig hertil, er i Øjeblikket i den dybeste Nød.

Nu skal jeg minde om, at den højtærede Socialminister i Gaar udtalte, at vi her i Danmark har den bedste Sociallovgivning, som noget Land overhovedet har. Det har den højtærede Socialminister jo aldrig sagt til os. Det var til Kommunisterne, han sagde det, men det maa da ogsaa i saa Tilfælde gælde for os andre, og jeg tager gerne imod denne Erklæring. Jeg tror, den er rigtig, og jeg har bare den ene Ting at sige til det, at jeg er glad ved, at vi har en saa god Sociallovgivning, og jeg spørger kun: Har vi Raad til det? Derfor forekommer det maaske underligt, at jeg netop skulde sige: Er det muligt at tænke lidt mere venligt paa Børnene?

Men jeg gør det altsaa paa en Maade ikke for egen Regning, og jeg gør det, idet jeg henviser til, at det er en uhyre